

Nieuwsbrief van het Brussels Parlement

Nr 5 Oktober 2006 - zitting 2005-2006

TWEETALIG INFORMATIETIJDSCRIFT VAN HET BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK PARLEMENT

Het parlement versterkt de democratie in de gemeenten

De gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2006 zullen niet helemaal op die van 2000 lijken. De gemeentewet, die de manier voorschrijft waarop de stembusgang wordt georganiseerd, is sinds 2001 namelijk een gewestelijke bevoegdheid. Een van de nieuwigheden is dat de burgemeesters voortaan niet langer door de koning worden benoemd, maar door de gewestregering.

Vlak voor het zomerreces heeft het Brussels parlement drie belangrijke ordonnanties goedgekeurd waardoor het democratische karakter van de gemeenteraden wordt versterkt. Meestal kregen de ordonnanties de unanieme steun van alle democratische partijen.

De bedoeling van de eerste ordonnantie bestaat erin om te garanderen dat de kandidaten voor de gemeenteraadsverkiezingen loyaal zijn aan de democratische beginselen van de grondwet. Personen die veroordeeld zijn op basis van de wet ter bestrijding van racisme en xenofobie kunnen voortaan niet langer worden verkozen.

Met de tweede ordonnantie wordt een nieuwe verplichting ingevoerd voor kandidaat-burgemeesters en kandidaat-schepenen: voortaan moeten ze niet alleen de steun krijgen van de meerderheid van de kandidaten op hun kieslijst, maar ook van de meerderheid van alle verkozenen in de gemeenteraad.

Dankzij de derde ordonnantie kunnen burgers in de negentien Brusselse gemeenten voortaan hun schepenen interpellieren tijdens vergaderingen van de gemeenteraad.

Garanties tegen racistische of xenofobe verkozenen

Tijdens de recentste gewestverkiezingen in België, die van juni 2004 dateren, hebben de extremistische partijen zowel in Franstalig België als in Vlaanderen terrein gewonnen. Een op drie Antwerpenaren stemde voor het Vlaams Belang en het Front National sleepte in Charleroi en Brussel respectievelijk 15% en 10% van de stemmen in de wacht. Voortaan maken extreemrechtse partijen deel uit van het politieke toneel en komen ze aan bod in de media. Ze hebben hun meest extremistische discours afgezwakt in de hoop om een groter aantal kiezers te kunnen verleiden.

Op 21 april 2004 veroordeelde het Hof van Beroep te Gent drie VZW's van het Vlaams Blok (dat sindsdien Vlaams Belang heet) omdat ze "behoren tot en hun medewerking wetens en willens hebben verleend aan een groep of vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie verkondigt".

De VZW's hadden de wet-Moureaux van 1981 overtreden, die naar de PS'er die destijds Minister van Justitie was, is genoemd en ertoe strekt om daden te bestraffen die zijn ingegeven door racisme en xenofobie. Het Hof van Beroep benadrukte dat de VZW's uiting hadden gegeven aan een door racisme en xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid, welke onverenigbaar is met de waarden die in een democratische, vrije en pluralistische samenleving gelden.

De veroordeelden wendden zich tot het Hof van Cassatie, dat met het arrest van 9 november 2004 besliste om het beroep tegen het arrest van het Hof van Beroep van Gent af te wijzen.

Het voorstel van ordonnantie dat door cdH-parlementslid Céline Frémault werd ingediend en mede ondertekend door leden van alle Nederlandstalige en Franstalige democratische partijen, ligt in het verlengde van het arrest van het Hof van Beroep. Het is de bedoeling om de wettelijke middelen ter bestrijding van extreemrechts aan te vullen door elke kandidaat voor de gemeenteraadsverkiezingen ertoe te verplichten om de democratische beginselen uit de grondwet, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten te respecteren tijdens de uitoefening van zijn mandaat. Bovendien kunnen personen die veroordeeld zijn op basis van de wet-Moureaux en (ex-)leden van de raad van bestuur van een vereniging die veroordeeld is voor de overtreding van deze wet niet langer kandidaat zijn voor de gemeenteraadsverkiezingen, zelfs als ze een voorwaardelijke straf kregen.

Tijdens de bespreking in de plenaire vergadering noemde rapporteur Rachid Madrane (PS) het initiatief een duidelijk signaal tegen extreemrechtse partijen. Hij vond het een goede zaak dat racistische uitlatingen en daden sinds de invoering van de wet-Moureaux strafbaar zijn. Francis Delpérée (cdH) heeft erop gewezen dat de "Groupe mémoire", een koepelvereniging van oud-strijders van de Tweede Wereldoorlog en overlevenden van de concentratiekampen, de parlementsleden van de democratische partijen er in juni in de senaat toe heeft aangespoord om nieuwe wettelijke maatregelen ter bestrijding van extreemrechts te nemen. Céline Frémault (cdH) heeft de hoop uitgesproken dat het initiatief van het Brussels Parlement als voorbeeld kan dienen voor de andere parlementen.

Namens de VLD merkte Jean-Luc Vanraes op dat men tegenwoordig veel minder vaak de burgerrechten van een kandidaat beperkt. Hij vindt dat een betreurenswaardige evolutie omdat het slecht is voor de status van de burgerrechten en voor de geloofwaardigheid van kandidaten voor verkiezingen.

Yaron Pesztat (Ecolo) beschouwt het als

vanzelfsprekend dat een persoon die zich schuldig maakt aan racistische uitlatingen en daden, die als misdrijven worden beschouwd, niet verkiesbaar is.

Brigitte De Pauw (CD&V) vindt de ordonnantie belangrijk voor de democratie. Marie-Paule Quix (SP.a-Spirit) zei dat het een slecht signaal is wanneer er geen gevolg wordt gegeven aan veroordelingen. Adelheid Byttebier (Groen!) herinnerde er tenslotte aan dat de financiering van partijen die veroordeeld zijn voor racisme en xenofobie voortaan kan worden drooggelegd. Ze is van oordeel dat de ordonnantie een garantie biedt dat de kandidaten voor de gemeenteraadsverkiezingen de democratische waarden respecteren.

Meer vertrouwen in de colleges van burgemeester en schepenen

De samenstelling van de gemeentebesturen gaf na de verkiezingen van oktober 2000 aanleiding tot meerdere geschillen. Sommige verkozenen hadden hun handtekening onder meerdere akten van voordracht voor dezelfde functie gezet... Het Brussels parlement was van oordeel dat dergelijke praktijken nefast zijn voor het imago van de gemeenten, die ouder zijn dan België zelf.

Rudi Vervoort (PS) diende een voorstel van ordonnantie in dat mee werd ondertekend door Denis Grimberghs (cdH), Yaron Pesztat (Ecolo) en Didier Gosuin (MR). Op 14 juli werd het unaniem goedgekeurd door de Franstalige en Nederlandstalige parlementsleden. Het is de bedoeling dat de gemeentebesturen voortaan stabiel zijn en op een duidelijk omliggende meerderheid steunen. Er zijn meerdere zaken gewijzigd aan de installatie van de colleges van burgemeester en schepenen en de gemeenteraden. 1) De burgemeester is een van de Belgische verkozenen van de gemeenteraad, hij wordt benoemd door de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en moet de steun krijgen van de meerderheid van de kandidaten op zijn of haar kieslijst en van de meerderheid van de verkozenen in de gemeenteraad.

2) Elke schepen wordt voorgesteld door een meerderheid van de kandidaten op zijn of haar eigen lijst en door een meerderheid van de verkozenen van de gemeenteraad.

In beide gevallen krijgen de burgemeesters en schepenen niet langer enkel het vertrouwen van een meerderheid van verkozenen van hun eigen lijst, maar ook van een meerderheid van verkozenen in de hele gemeenteraad. De akten van voordracht van de burgemeesters en schepenen worden na de bekendmaking van de verkiezingsuitslagen en ten laatste drie dagen voor de installatievergadering van de nieuwe gemeenteraad bij de gemeentesecretarissen neergelegd. Eenzelfde persoon kan dus niet langer meerdere akten van voordracht voor één enkele functie tekenen. In het college van burgemeester en schepenen moeten beide geslachten de hele legislatuur lang vertegenwoordigd zijn.

3) De gemeenteraden worden voortaan telkens voor een periode van zes jaar geïnstalleerd tijdens de zeven dagen die volgen op 1 december na de verkiezingen van oktober. Tot dusver werden de gemeenteraden geïnstalleerd in de loop van de maand januari die op de stembusgang volgde, om de periode van onzekerheid te beperken.

Zowel Rudi Vervoort (PS) als Yaron Pesztat (Ecolo) vinden dat de ordonnantie tot meer stabiliteit leidt en het beeld geeft dat de gemeentebesturen dichter bij de burger staan. Michel Colson (MR) betreurt dat de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie geen gelijkaardige maatregelen heeft getroffen voor de installatie van de OCMW-raden. Samen met zijn collega's Jacques Simonet en Didier Gosuin heeft Michel Colson een voorstel van ordonnantie ingediend om de periode tussen de verkiezingen en de installatie van de OCMW-raden nog meer te beperken. Walter Vandenbossche (CD&V) zei dat de minister-president het debat over de modernisering van de plaatselijke besturen, de bevoegdheden, de digitalisering en de rol van de OCMW-voorzitters weer nieuw leven moest inblazen na de gemeenteraadsverkiezingen.

Joël Riguelle (cdH) was tevreden dat het parlement het na het aannemen van een ordonnantie betreffende de transparantie van de vergoedingen en voordelen van de Brusselse openbare mandatarissen (inkomstplafonds, regels inzake voordelen, de verplichting tot aangifte van mandaten, openbare functies en voordelen die daaruit voortvloeien) ook heeft beslist om de democratie op gemeentelijk niveau te verstevigen, het vertrouwen van de burger in de politiek te versterken en garanties in te bouwen voor de legitimiteit van de verkozenen, wat noodzakelijk is voor de uitoefening van hun plaatselijke ambt. De cdH-volksvertegenwoordiger beschouwt dit echter slechts als een stap naar een betere gedragscode voor alle beleidsniveaus van de democratie. Hij pleit voor de invoering van een deontologische code voor Brusselse mandatarissen die alle aspecten van hun openbare leven moet regelen. Voorts dringt Joël Riguelle aan op het opstellen van een Brusselse code van goed bestuur, die geïnspireerd is op de hervormingen die onlangs op gemeentelijk

niveau zijn doorgevoerd in het Waals Gewest. Volgens *Jean-Luc Vanraes (VLD)* biedt de huidige gemeentewet te weinig rechtszekerheid. Het democratische karakter van de wet is volgens hem onvoldoende. Ondanks de uiteenlopende standpunten van de partijen in Brussel, is hij tevreden met het geleverde werk.

Marie-Paule Quix (SP.a-spirit) vindt het gepresteerde werk behoorlijk, maar beperkt. Zij is van oordeel dat de wijzigingen aan de wetgeving ervoor zorgen dat de twee gemeenschappen die het Brussels Gewest besturen en de gemeenten beter worden gerespecteerd. Toch wil SP.a-Spirit na de verkiezingen van 8 oktober een verregaande hervorming van de gemeentewet, zoals in Vlaanderen en Wallonië is gebeurd.

Het interpellatierecht van de bevolking uitgebreid naar het hele gewest

In sommige Brusselse gemeenten heeft de bevolking het recht om het college van burgemeester en schepenen rechtstreeks te interpellieren. Dit recht kan tijdens of vlak voor de vergaderingen van de gemeenteraad

worden uitgeoefend. Het Brussels Parlement heeft beslist om deze vorm van participatieve democratie in alle gemeenten van het Brussels Gewest in te voeren en een wettelijk kader op te stellen voor de uitoefening van het interpellatierecht. Niet noodzakelijk alle inwoners van een gemeente worden vertegenwoordigd door een van de partijen die deel uitmaken van de gemeenteraad. Iedereen moet zich rechtstreeks tot het college van burgemeester en schepenen kunnen richten, zonder een beroep te doen op een gemeenteraadslid.

Het voorstel van ordonnantie van *Yaron Pesztat (Ecolo)*, dat mee werd ondertekend door *Rudi Vervoort (PS)*, *Denis Grimberghs (cdH)*, *Marie-Paule Quix (SP.a-Spirit)* en Adelheid Byttebier (Groen!) werd op 14 juli bijna unaniem aangenomen. Enkel de MR en Vlaams Belang onthielden zich.

Volgens het voorstel kunnen 20 personen van minstens 16 jaar oud die gedomicilieerd zijn in de gemeente, en zowel Belgen als vreemdelingen, een verzoek tot interpellatie van het college van burgemeester en schepenen indienen bij de gemeenteraad. De inhoud van de interpellatie moet van algemeen belang zijn, mag geen inbreuk zijn op de mensenrechten

(racistische of xenofobe uitlatingen kunnen dus niet) en moet betrekking hebben op een gemeentelijke bevoegdheid. De interpellatie mag niet gaan over een onderwerp dat met gesloten deuren moet worden behandeld of waarover tijdens de drie afgelopen maanden reeds een interpellatie werd ingediend.

Ze wordt op de agenda van de eerstvolgende vergadering van de gemeenteraad geplaatst. Voor het begin van de vergadering krijgen de gemeenteraadsliden een exemplaar van de tekst. Er kunnen maximum drie interpellaties per vergadering worden behandeld.

Ze komen aan het begin van de vergadering aan bod. De burgemeester of bevoegde schepenen geeft onmiddellijk antwoord. De modaliteiten voor het indienen van de interpellaties en de procedure tijdens de vergadering worden geregeld door het reglement van orde van de gemeente. De gemeenteraad moet ervoor zorgen dat de interpellatieprocedure voor bewoners wordt gepubliceerd.

De MR heeft zich bij de stemming onthouden. *Martine Payfa* en *Philippe Pivin* merkten op dat het interpellatierecht een mislukking is geworden in de gemeenten waar het reeds van

kracht was, en dat de leeftijd van 16 jaar overdreven jong is om interpellaties te kunnen indienen. Volgens hen wordt de representativiteit van de gemeenteraad door het interpellatierecht in twijfel getrokken. *Françoise Schepmans*, die samen met haar collega *Caroline Persoons (MR)* een gelijkaardig voorstel had ingediend dat door het parlement werd afgewezen, wou het interpellatierecht ook uitbreiden naar studenten, zelfstandigen, vrije beroepen en handelaars die niet in de gemeente zijn gedomicilieerd maar van oordeel zijn dat ze gevolgen ondervinden van de maatregelen en regelgeving van het gemeentebestuur.

Volgens volksvertegenwoordigers *El Ktibi (PS)*, *Doyen (cdH)*, *Pesztat (Ecolo)* en *Madrane (PS)* is er ook minder gebruik gemaakt van het interpellatierecht omdat er te weinig publiciteit aan werd gegeven. Ze besloten dat er maatregelen nodig zijn om de bevolking te overtuigen om van deze mogelijkheid gebruik te maken. ■

Het Brusselse armoedebestrijdingsplan aangepast aan de nationale en Europese situatie

In Europa wordt de strijd tegen de armoede steeds meer een zaak van de regio's, die een toenemend aantal bevoegdheden van de nationale overheden overnemen. In België geeft de federale overheid de hoofdlijnen van het beleid aan en beslist onder andere over vervangingsinkomens zoals het leefloon.

In alle gewesten, en met name in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zijn de bevoegdheden inzake armoedebestrijding versnipperd tussen de federale overheid en de gemeenschappen en gewesten. Overleg en coördinatie tussen de verschillende bevoegdheidsniveaus is dan ook van groot belang, zeker nu er steeds meer hulpbehoevende personen in het Brussels Gewest wonen (zie verder).

Om een correct beeld te krijgen van de armoede, wat noodzakelijk is om het probleem te bestrijden, is er nood aan een wettelijk kader dat een duidelijke methodologie definieert.

De Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (de VVGCC, het Brussels parlement dat zich met hulp aan personen bezighoudt) viert dit jaar de vijftiende verjaardag van de eerste lezing van de ordonnantie betreffende het armoederapport van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Sinds de invoering van de ordonnantie moet er elk jaar een armoederapport worden opgesteld dat bedoeld is om de armoede in de hoofdstad te bestrijden. Het was een première in België en Europa.

Elk jaar stellen de OCMW's een activiteitenverslag op met behulp van informatie afkomstig

van organisaties die in het veld werkzaam zijn. In 1998 verbonden de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten zich ertoe om een tweemaaljaarlijkse armoederapport op te stellen. Twee jaar later blies de Europese Unie de strijd tegen sociale uitsluiting nieuw leven in door de lidstaten er tijdens de top van Lissabon toe aan te zetten om een gecoördineerd beleid te voeren.

Als gevolg van allerlei evoluties was een aanpassing van het Brusselse wettelijke kader inzake armoedebestrijding noodzakelijk geworden.

In de nieuwe ordonnantie worden goede zaken uit de eerdere wetteksten behouden, zoals het raadplegen van organisaties op het terrein en het feit dat de VVGCC op het einde bepaalde aanbevelingen formuleert. Nieuw is dat de interne coördinatie, de samenwerking tussen de Brusselse overheden (de gewestregering en de Franse, Vlaamse en Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie) en de externe coördinatie worden verbeterd door de harmonisatie van gewestelijke, federale en Europese armoederapporten.

Een andere nieuwigheid is de jaarlijkse publicatie van een "sociale barometer" bij de opening van het parlementaire jaar in oktober. Op die manier beschikt het parlement over geactualiseerde gegevens voor de begrotingsbesprekingen.

Het Brussels armoederapport zal voortaan uit drie delen bestaan:

- De "sociale barometer", opgesteld door het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn, waarin voor elke gemeente behalve sociaal-economische en fiscale gegevens over de

bevolking ook Europese armoede-indicatoren worden opgenomen die in het kader van de nationale actieplannen ter bestrijding van armoede zijn gedefinieerd.

- Een tweemaaljaarlijkse armoederapport, dat afwisselend met het federale tweemaaljaarlijkse rapport wordt opgesteld. Er zullen ook bijdragen van referentiecentra (zoals OCMW's, bepaalde VZW's enzovoort) over specifieke thema's in staan. De eindredactie is in handen van het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn. In het rapport wordt telkens ook een specifiek thema behandeld dat door het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie werd bepaald, in samenwerking met organisaties die behoeftige mensen verenigen. Ook in deze fase verleent het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn zijn medewerking.

- Om de twee jaar wordt het Brusselse armoedebestrijdingsplan, dat deel uitmaakt van het

nationale armoedebestrijdingsplan en mede als basis voor het Europese armoedebestrijdingsprogramma dient, geactualiseerd. Ook worden er om de twee jaar rondetafelgesprekken georganiseerd om de cijfers, thema's en actieplannen te bespreken.

Tijdens de bespreking van het voorstel van ordonnantie heeft *Jan Béghin (SP.a-Spirit)*, de indiener van het voorstel, erop gewezen dat de vier Brusselse executieven en hun administraties, die in een overlegplatform verenigd zijn, op initiatief van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie voortaan meer betrokken zijn bij de bestrijding van armoede. De parlementsleden hebben er overigens op aangedrongen dat de OCMW's en andere organisaties die zich om sociale thema's en gezondheid bekommeren of verenigingen van behoeftige personen intensief zouden worden betrokken bij het bepalen van de thema's en bij de rondetafelgesprekken. ■

Armoede troef in Brussel

Enkele parlementsleden zijn ongerust over het uitblijven van een follow-up van het armoedeverlag

Tijdens de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 oktober 2004 maakte volksvertegenwoordiger *Jan Béghin (SP.a-Spirit)* al zijn beklag bij minister-president *Charles Picqué (PS)* dat er geen knipperlichten waren aangegaan naar aanleiding van het negende armoederapport. "Waarom komt deze pijnlijke kwestie niet prioritair op de agenda van het Verenigd College én van de regering?", was de vraag. *Charles Picqué* zei toen dat het moeilijk zou worden al die aanbevelingen budgettair te vertalen in de begroting 2005.

Een jaar later vroeg volksvertegenwoordigster *Viviane Teitelbaum (MR)* naar de follow-up van de vele aanbevelingen van de Verenigde Vergadering n.a.v. het negende armoedeverlag. De ministers *Pascal Smet (SP.a-Spirit)* en

Evelyne Huytebroeck (*Ecolo*) beloofden toen een evaluatienota en een plan op te stellen. "Aub, geen technische discussies meer. Verblijd ons met concrete initiatieven", repliceerde Viviane Teitelbaum.

De voorbije twee jaar hebben verschillende parlementsleden zich zorgen gemaakt over de bijstand aan daklozen. Mondelinge en/of schriftelijke vragen werden in die periode afgevoerd door o.m. Brigitte De Pauw (*CD&V*), Jacques Simonet (*MR*) en Jan Béghin (*SP.a-Spirit*).

Waarom Jan Béghin in een Brusselse colere schoot

"Armoede in Brussel - Pauvreté à Bruxelles" (Koerdisch Instituut/Uitgeverij EPO, Berchem) leest niet als een roman. Om alle facetten van de armoedeproblematiek onder de loep te nemen, moeten er vele deksels gelicht worden in de beleidsdomeinen van werkgelegenheid, huisvesting en natuurlijk ook onderwijs. In dit tweetalige boek stellen onderzoekers/experten uit de wetenschapswereld het vizier scherp op de Brusselse armoede. Er is zelfs een voorwoord van Riccardo Petrella, de gangmaker van de Lissabon-groep. Er zijn ook recht-voor-de-raap getuigenissen van mensen die in de sukkelstraat van de armoede zijn beland. En dan blijkt dat armoede geen onderscheid maakt in huidskleur, afkomst of sociale stand. Armoede is zoals een ziekte, het kan iedereen overkomen. En als in dan bescherming achterwege blijft, wordt het een regelrechte ramp. Dat is wat auteur Jan Béghin zo scherp aanklaagt: er zijn jaarrapporten bij de vleet op bijna elk bestuursniveau, de diagnose is er, de aanbevelingen zijn gemaakt, maar er gebeurt niks. Niks! En dat dan uitgerekend in het Brussels Gewest - waar het alarmpeil al lang overschreden is - de beleidsmakers de andere kant opkijken, maakt hem razend. De armoede bestrijden is electoraal niet lonend. Solidariteit bewerkstelligen wordt op de publieke markt zachtjes afgevoerd, wegens niet rendabel.

Vraaggesprek met Jan Béghin, SP.a-spirit volksvertegenwoordiger

U bent boos. Erger nog, u bent verbolgen.
Ja, ik ben in 'een Brusselse colère' geschoten, toen ik vernam dat er zelfs geen tiende armoederapport meer zou verschijnen. Alle bestuursniveaus in België geven jaarlijks hun diagnose van de armoedetoestand; daar blijft het dan bij, want niet alleen in het Brussels Gewest, ook aan de top van de federale Staat, Vlaanderen en Wallonië ontbreekt enige gecoördineerde en gebudgetteerde actie. Al die regeringen geven forfait als het erop aankomt de armoede terug te dringen met concrete maatregelen die becijferd zijn. Bij ons in Brussel zijn zowel het Verenigd College als de Brusselse regering verantwoordelijk, maar omdat het dezelfde mensen zijn, richt ik mijn pijlen op de regering. Wat me het meest verbouwereerde, was dat ons Parlement niet eens

verontwaardigd reageerde. Al mijn collega's hadden nochtans de jaarlijkse publicatie van de armoedetoestand opgelegd aan de regering. En dus besloot ik een boek samen te stellen over de armoede in Brussel, hopen zoveel mogelijk beleidsmakers wakker te schudden.

Vreest u uitbarstingen van geweld zoals in de Parijse banlieus?

Toen, een jaar geleden, werden onze straathoekwerkers de hemel in geprezen omdat zij de situatie onder controle hadden. Maar hoe meer de armoede uitbreidt, hoe sneller de tijdbom tikt. Armoede tegengaan, vereist een structurele aanpak en niet een 'kurieren am Symptom'.

De vele wijkcontracten en de SIF-convenanten (Sociaal Impulsfonds) hebben toch heel wat geld naar de Brusselse gemeenten en OCMW's doen vloeien. Verloren geld of druppels op een hete plaat?

Het vervelende is dat sommige wijkcontracten de sociale toestand nog hebben verergerd, zoals in de Dansaert en de Sint-Goriks. Daar is sociale verdringing gekomen. Daar zijn de arme gezinnen vertrokken en opnieuw uitgeweken naar de buurten in Molenbeek en Kuregem, omdat de huur er nog betaalbaar was. Die wijkcontracten zouden in hun prioriteitenschema altijd een sociaal luik op het voorplan moeten zetten. Neem nu de sociale woningbouw. Tussen zijn ontstaan in 1989 en 2005 heeft het Brussels Gewest gemiddeld 150 sociale woningen per jaar gebouwd. In vergelijking met Parijs, Londen of andere Europese hoofdsteden is dit dus peanuts. Ik weet wel, deze regering heeft de aanzet gegeven voor een inhaaloperatie, maar waarom moet het allemaal zo lang duren als een processie van Echternach?

Heeft de apathie of de moedeloosheid om de armoede door beleidsdaden terug te dringen, iets te maken met de complexiteit van het Brussels bestuur? Moet men teveel omwegen bewandelen om hier iets snel te bereiken?

Vooreerst ontbreekt de politieke wil om er in gestructureerd verband iets aan te doen. Bijna alle bevoegdheidsdomeinen hebben te maken met de armoede; dat geldt sowieso voor onderwijs, werkgelegenheid, huisvesting, maar ook voor cultuur. En dus moeten de Franse Gemeenschapscommissie, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Brusselse regering hun voorstellen en initiatieven op mekaar afstemmen en best ook nog budgetteren. In het kleuteronderwijs te Brussel zijn de kinderen van de allochtonen ondervertegenwoordigd. Hun achterstand is een kernvraagstuk in de sociale ontwikkeling van de Brusselse bevolking. De vraag is: wie begint eraan en wie coördineert?

En ja natuurlijk heeft die complexiteit wat te maken met de loomheid om te beslissen. Hoe kan je nu een kavel van sociale woningen inplanten in een gemeente, als deze - niet happig zijnde - haar vergunning wat langer dan verwacht inhoudt? Hoe kan je de werkloze Brusselaars aan de slag krijgen als je als stadsgewest obstinaat weigert te overleggen met je naaste burens?

U wenst dat er een 'Urgentieplan Armoede' voor het Brussels Gewest uitgewerkt wordt. Wie zijn daarvan, volgens u, de auteurs, de verantwoordelijke uitgevers?

Het ging om sociale uitsluiting en dus keek iedereen vroeger in de richting van twee

ministers. Nu zijn alle leden van de regeringen, zowel op het gewestelijke als het gemeenschapsniveau, medeverantwoordelijk. Iedereen is co-auteur. En de minister-president - wie anders - is de coördinatiechef.

Vele regio's en verschillende stadsgewesten in de Europese Unie zouden een netwerk uitbouwen om de ontwikkelingen van armoede, kansarmoede en uitsluitingen op de voet te volgen en gemeenschappelijke acties uit te werken in het kader van een Europees sociaal beleid. Na drie jaar blijkt dat RETIS (Het Europees Transnationaal Netwerk voor Sociale Inclusie) in goedbedoelde intenties blijft steken. Of niet?

De vzw RETIS, waarin wij samen met 75 actieve leden participeren, botst net als de enkele NGO's die op hetzelfde terrein actief zijn, op altijd hetzelfde probleem: wat zijn we met al die nota's en aanbevelingen, als de politici hun verantwoordelijkheid niet opnemen. RETIS is volgens de Europese 'open methode voor coördinatie' opgericht om onder de aangesloten lid-regio's inspiratie en informatie uit te wisselen zoals we binnenkort in Roemenië kunnen bijleren over de opvang van de Roma-zigeuners. Maar opgelet: al wat van ver of dichtbij naar sociaal beleid ruikt, is en blijft een zaak van de nationale regeringen. Noch de Europese Commissie, laat staan RETIS hebben terzake enig initiatiefrecht.

De beleidsmakers verontschuldigen zich en verschuilen zich achter een te krappe budget-

taire speelruimte. Is dat een geldig excuus om te wachten op financieel betere tijden?

Dat er geen geld genoeg is, klopt helemaal niet. Vooreerst kan men binnen de huidige budgettaire middelen wél ruimte vrijmaken om enkele prioriteiten waar te maken. Zowel de Franse als de Vlaamse Gemeenschapscommissie moeten de kansarmen beter vertroetelen in hun onderwijsnetten. En het Franstalig onderwijs moet een serieuze bocht maken, zoniet studeren er straks enkel nog ongeschoolden en/of spijbelaars af! En inzake werkgelegenheid en opleiding zijn - gelukkig maar - de geesten aan het keren. De tijd is voorbij dat bijna iedereen hier volhield dat we het op eigen houtje konden bolwerken en de 22% werkloosheid konden terugdringen zonder ruggespraak en deals met de Vlaamse en Waalse burens. Van de andere kant staat het buiten kijf dat het Brussels Gewest al van bij zijn start in 1989 structureel ondergefinancierd is. Zie naar de opbrengsten 2006 uit de personenbelasting. Brussel ontvangt uit die pot 735 euro per inwoner, Vlaanderen 838 euro en Wallonië 922 euro. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest krijgt derhalve het minste per inwoner, ook al draagt het een aantal verplichtingen als hoofdstad met imperatieven inzake veiligheid, openbaar vervoer, infrastructuur en als centrum van cultuur, onderwijs en gezondheidszorg.

Zo belanden we vlug in een vicieuze cirkel. Of niet?

Inderdaad. De betere klasse zeggen vaarwel en verlaten Brussel, de minderbedeelden proberen te overleven en zo verarmt het Brussels Gewest zienderogen. Dat het bruto regionaal product hier per inwoner dubbel zo hoog ligt dan in Vlaanderen is dan weer al voor economen die ademloos opkijken van paradoxen. Als de financieringsleutels niet worden herzien, zal Brussel nog armer worden. We leven nu in een systeem van de omgekeerde solidariteit!

De Brusselse bevolking wordt jonger en armer

De Brusselse bevolking wordt jonger en armer. Volgens cijfers van het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uit 2005, bestaat de helft van de gezinnen uit één persoon en is een op tien gezinnen een eenoudergezin. Het aantal jongeren stijgt en er zijn steeds minder personen tussen 65 en 80 jaar, maar steeds meer tachtigers.

Er bestaat een grote inkomens kloof in Brussel. Steeds meer mensen hebben geen vast werk. 17% van de jongeren en 16% van de beroepsbevolking (van 18 tot 64 jaar) leeft van een vervangingsinkomen, een uitkering dus. 27% van de kinderen leven in een gezin zonder arbeidsinkomen. Dat is het dubbele van het nationale gemiddelde. Bijna 27% van de baby's worden geboren in een gezin zonder arbeidsinkomen.

Een op vier personen tussen 25 en 34 jaar oud heeft geen diploma van lager secundair onderwijs en 45% van de jonge werklozen

(van 18 tot 24 jaar) hebben geen diploma van hoger secundair onderwijs.

Brussel kent een hoge werkloosheidsgraad van 22% (in Wallonië en Vlaanderen is dat respectievelijk 18% en 8%). Een op vijf werklozen heeft al meer dan vijf jaar geen werk.

In dergelijke omstandigheden is huisvesting een groot probleem, vooral in een gewest waar het aanbod van sociale woningen veel lager is dan de vraag. Minder dan 8% van de gezinnen beschikt over een sociale woning. In totaal wachten zo'n 28.000 gezinnen op een sociale woning. Er zijn om en bij de 600.000 gezinnen met een inkomen waardoor ze in aanmerking komen voor een sociale woning.

Armoede is nadelig voor de toegang tot gezondheidszorgen (inclusief preventie), die steeds meer achteruit gaat. Een op vijf gezinnen moet gezondheidszorgen uitstellen om financiële redenen.

De hervorming van de Taxidiensten in Brussel

Met zijn ordonnantie van 27 april 1995 had het Brussels Gewest al tien jaar geleden een eigen wetgevend kader gemaakt voor de bezoldigde vervoerdiensten van personen.

Tijd dus, volgens minister van Openbare Werken en Mobiliteit Pascal Smet, om een en ander af te stemmen op de huidige praktijk, om de welig tierende uitwassen weg te snijden en het publieke nut van de taxi's in de mobiliteitsproblematiek van Brussel te schuiven. Een coherent mobiliteitsbeleid voor een grootstedelijk gewest omvat immers méér dan de zorg voor een goed en vlot openbaar vervoer via trein, tram, metro of bus, stelt *minister Pascal Smet (Sp.a-Spirit)*. Ook de fiets, de taxi evengoed als de cambiowagen moeten een alternatief kunnen vormen voor het gebruik van de particuliere auto. In de commissie infrastructuur benadrukte de minister dat hij geen algemene consensus heeft nagestreefd. "De problemen zijn te uiteenlopend en te groot en de belangen zijn al te zeer verdeeld."

Van taxiplan naar ordonnantie

Er komt een eind aan de handel in vergunningen tegen woekerprijzen

In de lente van dit jaar ontving het Parlement dan een ontwerp van ordonnantie ter bespreking, dat voortkwam uit het taxiplan 2005-2009. De hoofdlijnen van dit ontwerp kunnen als volgt worden samengevat :

- de jaarlijkse administratieve mallemlolen om een exploitatievergunning verlengd te zien, wordt nu vervangen door het jaarlijks voorleggen van een bewijs van goed gedrag en zeden (art. 4). Een amendement vanuit de oppositie (ingediend door *Viviane Teitelbaum, (MR)* met betrekking tot het inkorten van de termijn voor de overlegging en de geldigheid van dit getuigschrift kreeg algemene bijval ;
- de ordonnantie wil komaf maken met de handel in vergunningen, die de taxiwereld jarenlang heeft geteisterd. Vergunningen werden tegen woekerprijzen doorverkocht. Geen instantie was bij machte deze heen- en weercirculatie in de gaten te houden. Daarom blijft de vergunning om een taxidienst te exploiteren *persoonlijk, ondeelbaar en onoverdraagbaar*. En bijgevolg vervalt de vergunning van rechtswege wanneer de exploitant zijn activiteit vrijwillig of gedwongen (bijvoorbeeld bij een faillissement) stopzet. Er is voorzien in een overgangsmaatregel ;
- voor een taxivoertuig betaalt men 680 euro taks per jaar. De regering wilde deze belasting degressief verlagen. Hoe meer wagens ingeschreven, hoe minder een taxibedrijf zou moeten betalen. De commissieleden overhaalden de regering dit niet te doen, want een dergelijke

gunstmaatregel zou helemaal in het nadeel uitgevallen zijn van de kleine exploitanten. In plaats daarvan heeft de minister aanvaard om de taks vast te leggen op 575 euro voor alle exploitanten ;

- een taxibedrijf kan extra inkomsten garen uit publiciteit op een zeer beperkt gedeelte van de wagen ;
- de regering zal later een uniforme kleur opleggen of een welbepaald uiterlijk kenmerk ;

Deze ordonnantie reikt een onontbeerlijk wettelijk kader aan. Daarnaast is er echter ook een rits maatregelen genomen om de hervorming van de taxisector in goede banen te leiden :

- een betere recrutering van de chauffeurs via de BGDA;
- extra inspanningen in opleiding en vorming;
- meer sociale inspectie en controle;
- het digitaliseren van het bekwaamheidsattest;
- voorbehouden busbanen gaan ook open voor de taxi's.

DE VRUCHTBARE GEDACHTEWISSELING IN DE COMMISSIE INFRASTRUCTUUR VAN 24 MEI, 7 JUNI en 28 JUNI WORDT AFGEROND IN DE PLENAIRE VERGADERING VAN 14 JULI 2006

Vandaag zijn er 900 exploitanten actief in de taxibranche, maar velen onder hen zijn schatplichtig aan altijd dezelfde eigenaars. De rendabiliteit van het taxigebeuren zou toenemen, als de sector zich reorganiseert en hergroepeert.

Christos Doukeridis (Ecolo) vraagt meer bijstand voor de kleinere structuren en dus voor de zelfstandigen. Minister Smet heeft de sector verkend en komt tot de slotsom dat er 680 taxibedrijven actief zijn in Brussel en 140 zelfstandigen die er op eigen kracht voor betaald personenvervoer zorgen.

Een openbare vergunning kan en mag niet verkocht worden. En dus moet het systeem stoppen waarbij vergunningen als een handelsfonds worden aangekaart, aldus *Joël Riguelle (cdH)*. Hij pleit evenwel voor een zachte overgangperiode, want men mag de mensen die te goeder trouw hebben gehandeld, niet bestraffen.

Riguelle onderstreept dat deze ordonnantie een positieve zaak is, maar er moet nog hard gewerkt worden aan een serieuze mentaliteitswijziging. Het taxigebeuren in Brussel moet zowel voor de klanten als voor de werknemers te betrouwen zijn. Hij pleit eveneens voor een kadaster van de vergunningen.

Willem Draps (MR), de voorzitter van de commissie infrastructuur, herinnert eraan dat acht op de tien taxivoertuigen tot een vennootschap behoren. De ordonnantie van elf jaar geleden verbood de overdracht van vergunningen. Achter deze vennootschappen treft men altijd dezelfde aandeelhouders en bestuurders aan. De minister corrigeert dat de taxisector voor 90 % geëxploiteerd wordt door vennootschappen. Wat *Willem Draps* doet grinniken en besluiten, dat de niet-overdraagbaarheid van de vergunning voor 10 % van de sector een discriminatie betekent. De ordonnantie van 2002 die hijzelf

nog indiende als staatssecretaris bevoegd voor de taxisector, stond die overdraagbaarheid toe onder bepaalde omstandigheden.

Eenzelfde kleur en gelijke uiterlijke kenmerken van de taxi's zouden het imago van Brussel ten goede komen. De toeristische branche smeekt om deze gedaantewisseling. *Willem Draps (MR)* beaamt dat de Brusselse taxi's er eerder vroeg dan laat identiek zullen uitzien, zoals in de andere hoofdsteden van de Europese Unie. Maar hij blijft toch wel hameren op het vrijheidsprincipe : men zal immers nooit kunnen verhinderen dat taxi's van een ander gewest in Brussel klanten oppikken.

Meer dan 1.200 taxi's doorkruisen Brussel en dus werken er heel veel mensen in deze sector, stelt *Mohamed Daif (PS)*. Hij vraagt het forfait-systeem af te schaffen, want deze mensen moeten al te dikwijls dagen presteren van 10 tot 12 uur om hun brood te verdienen. Trouwens, in het algemeen moet de rendabiliteit van deze sector opgekrikt worden. *Mohamed Daif* roept ter opvolging door de minister ook een reeks praktische problemen

op, o.m. in verband met het eenvormige uitzicht van de wagens, het risico dat de taxi-chauffeurs lopen tijdens de uitvoering van hun job en het onvoldoende aantal voorbehouden parkeerplaatsen voor de taxi's.

Viviane Teitelbaum (MR) vreest dat hele autoparken zullen overgedragen worden aan kopers met handenvol geld. De regering had beter de DRAPS-*ordonnantie* van 2002 toegepast: overdraagbaarheid van vergunningen van minstens tien jaar oud.

Met deze hervorming kan het alleen maar beter gaan in de taxisector, meent *Rachid Madrane (PS)*. Zijn fractie kant zich tegen een degressieve belasting, want dan zijn de grote bedrijven teveel bevoordeligd. Hij heeft ook wat zorgen over de samenstelling van de tuchtraad, maar gezien het barslechte imago van de sector is dit nieuwe controle-orgaan toch een stap voorwaarts in de juiste richting. Hij vraagt zich ook af of een eenvormig kleurdesign wel de illegale taxi's uit Brussel zal houden. ■

Brussels gewest loopt voor op Vlaanderen en Wallonie: overheidsdiensten moeten voortaan minstens 10 % beleggen in solidaire fondsen

Sociaal verantwoord investeren is geen uitsluitend van vandaag. Al decennia geleden kwam er vanuit diverse hoeken verzet tegen het beleggen in 'zondige aandelen'. Taboes op aandelen van bedrijven die tabak, alcohol, porno, gokspelen en wapens produceerden, doken geregeld op.

Intussen is de SVI (sociaal verantwoorde investering) een alom erkend instrument om de duurzame ontwikkeling van onze samenleving te ondersteunen. Het zijn niet alleen meer de financiële criteria (onmiddellijk rendement voor de aandeelhouders) die doorwegen bij de beslissing om te investeren. Men houdt ook rekening met sociale (werkgelegenheid en welzijn), ethische en milieucriteria (bv. de bescherming van de natuurlijke rijkdommen). Welnu, als de SVI al geruime tijd ingeburgerd is in de privé sector, waarom zou dan de overheid achterwege blijven, vraagt volksvertegenwoordiger *Didier Gosuin (MR)* zich af. Hij vindt dat het Gewest, de gewestelijke besturen en de gemeenten het algemeen belang dienen bij hun beleggingen wanneer ze de criteria van duurzame ontwikkeling in acht nemen. En dus dient *Gosuin* een voorstel van ordonnantie in, dat prompt bijval oogst op de banken van bijna alle fracties, meerderheid én oppositie. Het voorstel krijgt de handtekeningen van *Jacques Simonet (MR)*, *Sfia Bouarfa (PS)*, *Véronique Jamoulle (PS)*, *Yaron Pesztat (Ecolo)*, *Hervé Doyen (cdH)* en *Fouad Ahidar (SP.a-Spirit)*.

De minister van financiën & begroting is nogal sceptisch, tekent bezwaar aan en vraagt dan een tweede lezing. In een opvallende eensgezindheid over de partijgrenzen heen houdt het Parlement het been stijf. Op 12 mei 2006 krijgt het voorstel van ordonnantie zijn beslag (Zie het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2006) en geven de 82 aanwezige volksvertegenwoordigers (op 1 onthouding na) het groen licht.

En het Brussels Gewest én zijn besturen én de

Brusselse gemeenten moeten voortaan in de bestekken van overheidsopdrachten voor financiële diensten bepalen dat ten minste 10 % van de bedragen belegd wordt in fondsen of in financiële producten die niet alleen financiële criteria, maar ook sociale, ethische en milieumaatstaven hanteren.

De ordonnantie verplicht ook alle overheidsniveaus tot transparantie en dus tot een jaarlijkse financiële verslaggeving.

Niet alleen het financieel rendement telt. Ook sociale, ethische en milieugebonden criteria moeten doorwegen.

Waarom is hier niemand vroeger op gekomen, vraagt een parlamentslid zich luidop af. "Het is de evidentie zelf!"

En zo loopt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor op Vlaanderen en Wallonië en zelfs op de federale Staat. Die voorbeeldfunctie moeten we benadrukken, betoogt *Véronique Jamoulle (PS)* tijdens het afrondend plenumdebat van 12 mei 2006. "Om overheidsopdrachten in de wacht te slepen, zullen de financiële instellingen voortaan meer interesse betonen voor SVI", zegt ze namens de PS-fractie. Voor *Stéphane de Lobkowicz (cdH)* is tien procent nog maar een begin: "Er is méér mogelijk". Ook *Ecolo (Yaron Pesztat)* en *SP.a-Spirit (Marie-Paule Quix)* betuigen hun volle steun voor dit initiatief.

"De overheid zet haar lessen om in de praktijk en steekt het geld dat ze beheert NIET in ondernemingen die zaken doen met dictaturen, de basisregels van het Internationaal Arbeidsbureau aan hun laars lappen, geen vakbonden toelaten of zich in de verste verte niet bekommeren om het milieu," geeft een fiere *Didier Gosuin* nog mee op het einde van de vergadering. ■

LEZERSENQUETE

De « Nieuwsbrief van het Brussels Parlement » begint bijna zijn tiende jaargang. Hoog tijd dus om onze lezers opnieuw om hun mening te vragen over dit blad. De laatste enquête dateert van december 2000.

Met dit blad wil het Brussels Parlement enerzijds meer naar buiten treden en de Brusselaars meedelen waarmee het zich bezighoudt, hoe de parlementaire werkzaamheden verlopen en wat de gevolgen van het parlementaire werk voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn.

Anderzijds wenst het Parlement ook feedback te krijgen van zijn lezers. Kan dit via de website of per brief?

Enquête

« WAT VINDT U VAN DE NIEUWSBRIEF ? »

Help ons die doelstelling beter te verwezenlijken en vul onderstaande vragenlijst in. Bij voorbaat dank.

1. Hoe heeft u onze Nieuwsbrief leren kennen ?

- via een bezoek aan het Parlement;
- via kennissen van mijn familie, vrienden;
- via lectuur in een dokterskabinet, elders;
- via een andere weg - welke :

2. Heeft u het Brussels Parlement reeds bezocht ? JA NEEN
Een plenaire vergadering of een commissievergadering bijgewoond ? JA NEEN
Zo neen, wenst u dit graag te doen ? JA NEEN

Weet dat de meeste commissievergaderingen en plenaire vergaderingen openbaar zijn. Gelieve voor verdere inlichtingen contact op te nemen met de afdeling public relations : publicrelations@bruparl.irisnet.be

3. Welk soort informatie wil u via de Nieuwsbrief krijgen?

- informatie over de regionale wetgeving ;
- informatie over de werkzaamheden van de commissies en de plenaire vergadering ;
- informatie over het leven van een parlementslid ;
- informatie over de internationale relaties van het Brussels Parlement ;
- informatie over andere Brusselse openbare instellingen die afhangen van het Brussels Gewest (MIVB, GOMB, BGDA, GIMB, Haven van Brussel ...) ;
- informatie over publicaties en evenementen van het Brussels Parlement ?

Uw suggesties :
.....
.....
.....

4. Rubriek "Het woord aan de lezers"

Acht u het nuttig om via de nieuwsbrief te kunnen reageren op artikels?

JA NEEN

Zou u dit ook doen?

JA NEEN

Zou u dit willen kunnen doen via de website "rubriek Nieuwsbrief"?

JA NEEN

5. Vindt u de periodiciteit (5 à 6 maal per jaar) voldoende ? JA NEEN
Liever meer ? JA NEEN

6. Over de « look » en de lengte van de artikels van de Nieuwsbrief :
druk opnieuw met een cijfer tussen 0 en 5 uw waardering over bepaalde aspecten uit
(0 = zeer slecht, 5 = uitstekend)

Waardering

- lengte van de artikels
- taalgebruik (stijl, woordenschat)
- illustraties
- lay-out
- formaat (nu A3)
- papiersoort

Uw suggesties :
.....
.....
.....

7. Speciaal voor de leerkrachten :

Gebriikt u soms artikels van de Nieuwsbrief in de klas ? JA NEEN

Zo ja, welke ?

.....
.....
.....

Indien neen, waarom niet ?

.....
.....
.....

Uw suggesties :
.....
.....
.....

8. Graag hadden we een profiel van de « Nieuwsbrief-lezer(es) » opgesteld. Wilt u daartoe volgende gegevens invullen ?

- leeftijd :
- geslacht :
- beroep :
 - bediende
 - leerkracht
 - ambtenaar
 - zelfstandige
 - zonder werk
 - student
- studies :
 - lager onderwijs
 - secundair onderwijs
 - niet-universitair hoger onderwijs
 - universitair hoger onderwijs

! U kan deze enquête rechtstreeks invullen op de website van het Brussels Parlement : www.bruparlbru.irisnet.be , rubriek Infotheek/Nieuwsbrief

De eerste 10 personen die ons deze enquête ingevuld terugbezorgen, krijgen gratis het prachtige, ruim geïllustreerde boek over de geschiedenis van de zetel van het Brussels Parlement.
Fax het formulier naar : 02 549 62 12, of stuur het naar Brussels Parlement, afdeling public relations 1005 Brussel.

Indien u een gratis abonnement wenst op deze publicatie, stuur dan het onderstaande strookje volledig ingevuld terug naar het volgende adres:

Brussels Parlement – public relations
1005 Brussel – Fax 02 549 62 12

Naam, voornaam:
wenst een abonnement op de «Nieuwsbrief van het Brussels Parlement»

straat:
..... nr.....

postnummer:..... gemeente:

Datum:..... Handtekening: